

Arrest

nr. 265 748 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 25 mei 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Hij wordt op 26 maart 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 10 november 1996 te Gazastad, Palestina. U bleef daar wonen tot uw vertrek op 10 maart 2019. U bent niet UNRWA-geregistreerd. U hebt tot het tweede middelbaar gestudeerd. U werkte van 2013 tot 2018 in een naaiatelier.

U hebt een buurman die een belangrijke functie heeft bij Hamas. Door zijn functie werd hij in het verleden gevisieerd door Hamas. Zo werd de omgeving waar hij woont in 2014 gebombardeerd door de Israëliische strijdkrachten. Hierdoor raakte ook uw appartement beschadigd.

Uw familie staat gekend als pro-Fatah en anti-Hamas. Hierdoor werd uw familie gevisieerd bij de staatsgreep van Hamas in 2007. Op 2 augustus 2008 werden 25 familieleden (achterneven) van u vermoord door Hamas. Bij deze aanval raakten ook 100 anderen verwond, waaronder uw oudste broer Mohammed die bij de Nationale Garde van de Palestijnse Autoriteit werkte. Zelf kreeg u die dag een schop. Nadien viel Hamas, nadat er bijvoorbeeld vechtpartijen hadden plaatsgevonden, regelmatig binnen in jullie huis en werden uw oudere broers en uw vader meegenomen voor arrestatie. Uw vader werd gemiddeld gedurende een week vastgehouden, uw broers 1 à 2 maanden. In de periode van 2008 tot 2013 gebeurde dit ongeveer 9 keer. Bij de arrestaties moest u ook regelmatig een trap incasseren. Na 2013 werden uw broers nog vier keer gearresteerd, uw vader werd niet meer gearresteerd. Na 2013 werden uw broers evenwel niet meer uit hun huis meegenomen maar moesten ze zich aanmelden nadat ze een oproepingsbrief ontvingen. Uw familieleden werden tijdens hun opsluitingen gefolterd.

Op 19 september 2013 werd uw neef M.S.(...) vermoord door een lid van de familie J.(...), genaamd A.A.N.(...). De aanleiding voor de moord was het feit dat uw neef A.A.N.(...) aansprak over zijn te opzichtige lidmaatschap binnen Hamas. Zo kwamen er regelmatig Hamasleden en lijfwachten over de vloer. Hierdoor vreesde uw neef dat de omgeving gebombardeerd zou worden door Israël. Dit gesprek liep uit de hand en uw neef werd vermoord door A.A.N.(...) en enkele lijfwachten. Na de moord kregen de ouders strenge straffen toegekend door de rechtbank maar door hun connecties met Hamas werden deze niet uitgevoerd. Omdat de ouders niet gestraft werden door de autoriteiten denkt de familie J.(...) dat iemand van de neven van M.S.(...) wraak zal nemen. Vooral u werd hiervan verdacht omdat u goed met M.S.(...) bevriend was. U werd na de moord op M.S.(...) regelmatig opgeroepen door de politie. Dit gebeurde telkens nadat er conflicten of vechtpartijen plaatsvonden tussen leden van de familie J.(...) en uw neven. In de periode van 2013 tot en met 2018 werd u in totaal 17 keer opgeroepen. U ging steeds in op de oproepen en werd meestal voor een dag of enkele dagen gearresteerd. Tijdens die arrestaties werd u geslagen en mishandeld. Toen u uitlegde dat u niets te maken had met de incidenten werd u steeds vrijgelaten. Op 8 augustus 2018 vond er opnieuw een vechtpartij plaats tussen uw neven en de familie J.(...). U was ook op de plaats aanwezig maar nam niet deel aan het gevecht. Op 9 augustus 2018 werd u van op straat ontvoerd. U werd tien dagen vastgehouden in de kelder van een moskee. Tijdens die tien dagen werd u opnieuw mishandeld en beschuldigd van deelgenomen te hebben aan het gevecht met de familie J.(...). Toen u bleef volhouden dat u er niets mee te maken had, kon u toch vrijkomen. In 2018 werd u voorts niet gearresteerd of meegenomen. In 2018 werd u wel door leden van de familie J.(...) geslagen. In 2019 bedreigden zij u via de telefoon. Op 8 maart 2019 werd uw neef A.M.(...) neergeschoten door een lid van de familie J.(...). Hij raakte hierbij lichtgewond. De familie J.(...) verdacht u en uw neven ervan dat jullie omwille van dit incident wraak zouden nemen en zij dienden klacht in tegen u. Hierdoor ontving u in maart 2019 opnieuw drie oproepingsbrieven. U besloot hier niet op in te gaan en besloot om 9 dagen onder te duiken bij een vriend van u, Y.(...). Op 20 maart 2019 verliet u Gaza naar Egypte via Rafah crossing. U zette uw reis met het vliegtuig verder via Jordanië naar Turkije. Nadien zette u uw reis verder over land. U kwam in België aan op 10 maart 2020. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 25 mei 2020. In maart 2020 vocht uw broer S.(...) met een J.(...) waardoor hij werd opgesloten. Ook acht achterneven zijn ondertussen gearresteerd en opgesloten. U vreest bij terugkeer voor uw leven.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van uw Turks visum, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, twee originele oproepingsbrieven van 11 maart 2019 en van 19 maart 2019, een kopie van een oproepingsbrief van 25 maart 2019, een deels onleesbare brief van verschillende Mokhtars en verantwoordelijken van verschillende stammen en grote families in Gaza waaruit de problemen en een aanval op een lid van uw familie in 2019 blijken, een kopie van de overlijdensakte van uw neef M.S.(...), een artikel over de moord op uw neef M.S.(...), enkele nieuwsartikels over het conflict tussen Fatah en Hamas, enkele foto's van gevangenen, twee

foto's uit een video over de behandeling van de familie H.(...) door Hamas, een USB met de volgende inhoud: vijf video's en nieuwsreportages van conflicten en geweld op straat. Het is niet duidelijk tussen wie het geweld plaatsvindt maar één video spreekt over een conflict tussen Fatah en Hamas. Daarnaast is er ook een video over de rechtszaak naar aanleiding van de feiten van 19 september 2013. Verder een video/ slideshow waarbij portretfoto's, gewapende personen, gevechten, schade aan gebouwen, bombardementen, een standbeeld en Arabische teksten te zien zijn. Tot slot ook een video waarbij Arabische teksten te zien zijn. Nadien ziet men in deze video mensen op straat vluchten en hoort men ook schoten afgevuurd worden. Nadien verschijnen opnieuw Arabische teksten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken (CGVS, p. 3 en 8) blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U beweert geïmagineerd te worden door zowel Hamas als door de familie J.(...) en stelt dat deze problemen aan elkaar gelieerd zijn. Zo gebruikt de familie J.(...) haar invloed binnen Hamas om u het leven zuur te maken en om u te arresteren (CGVS, p. 22 en 24). Echter kan er geen geloofwaardigheid gehecht worden aan uw problemen met Hamas en de familie J.(...) en dit om de volgende redenen.

Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw paspoort en uw identiteitskaart, waardoor uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de omstandigheden (en dus ook de aanleiding) van uw vertrek uit Gaza uitgehold worden. Zo gaf u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 25 mei 2020 aan dat u uw paspoort en uw identiteitskaart was verloren in Albanië (Registratie verzoek om internationale bescherming, vraag III). Op 9 september 2020 geeft u daarentegen voor de DVZ aan dat u denkt dat Griekse autoriteiten uw paspoort en uw identiteitskaart hebben weggegooid (Verklaring DVZ, vraag 24 en 25). Voor het CGVS geeft u dan weer aan dat uw paspoort in beslag is genomen in Griekenland en dat u uw identiteitskaart bent verloren in Albanië (CGVS, p. 9 en 10). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen over uw identiteitsdocumenten blijft u er bij dat u uw identiteitskaart bent verloren in Albanië en dat uw paspoort werd vernietigd in Griekenland. U voegt er aan toe dat u niet meer weet wat er is gebeurd bij de DVZ (CGVS, p. 10). Het louter wijzigen van uw verklaringen volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren. Dezelfde conclusie geldt voor het feit dat u niet meer zou weten wat er bij de DVZ is gebeurd. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat hij coherente verklaringen aflegt over het verlies van zijn identiteitsdocumenten. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument(en) wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw problemen met Hamas en de familie J.(...) blijkt ook uit het feit dat u tussen het CGVS en de DVZ een volledig tegengesteld beeld weergeeft betreffende uw arrestaties.

Zo geeft u voor de DVZ weer dat u één keer werd gearresteerd, met name toen u ontvoerd werd op 9 augustus 2018 (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). Voor het CGVS stelt u echter dat u maar liefst 17 keer werd gearresteerd (CGVS, p. 11 en 17). Hiermee geconfronteerd stelt u dat het interview op de DVZ niet in detail was en dat ze u niet vroegen hoeveel keren u werd gearresteerd (CGVS, p. 22). Dat u voor de DVZ kort uw motieven dient te schetsen, ontkent het CGVS niet. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat u gevraagd werd om oprechte en waarachtige verklaringen af te leggen. U gaf op de DVZ immers uitdrukkelijk aan dat u één keer werd gearresteerd (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). U voegt verder toe dat u bij de DVZ wel zei dat u meerdere keren werd gearresteerd (CGVS, p. 22). Het louter wijzigen van uw verklaringen volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren. U ondertekende op de DVZ bovendien uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS, p. 3). Verder stelt u op het CGVS dat u 17 oproepingsbrieven kreeg van 2013 tot 2018 en dat u zich hierbij steeds ging aanmelden en bijgevolg werd gearresteerd (CGVS, p. 11, 16 en 17). Gepeild naar de laatste oproeping die u ontving, geeft u initieel op het CGVS aan dat u op 9 augustus 2018 ontvoerd werd en tien dagen nadien de laatste oproepingsbrief kreeg waarbij u zich ging aanmelden (CGVS, p. 11). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u daarentegen de tegenstrijdige versie weer dat u in 2018 maar één keer werd gearresteerd (CGVS, p. 19). Daarnaast stelt u initieel tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u drie oproepingsbrieven in maart 2019 ontving, namelijk op 11 maart, 19 maart en 21 maart (CGVS, p. 11). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dat derde oproep niet op 21 maart maar op 26 maart was (CGVS, p. 21). Hiermee geconfronteerd stelt u dat niet 21 maart had gezegd. Het louter wijzigen van uw verklaringen volstaat echter niet om het vastgestelde verschil te verklaren.

Verder is het opvallend dat u enerzijds te kennen geeft dat u zich hield aan de voorwaarden die u gesteld werden bij uw verschillende vrijlatingen – met name dat u bepaalde neven niet mocht contacteren – (CGVS, p. 19), en anderzijds uit uw verklaringen blijkt dat u wel het contact met uw neven behield (CGVS, p. 20 en p. 22). Het mag op zijn minst ook verbazen dat u – met uitzondering van de laatste drie oproepen van maart 2019 – zich steeds ging aanmelden nadat u een oproep had ontvangen ondanks dat u wist wat u te wachten stond van foltering en mishandeling (CGVS, p. 11, 16-17).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw problemen met Hamas en de familie J.(...).

Het loutere feit dat de H.(...)-familie gekend staat als pro-Fatah en anti-Hamas waardoor in augustus 2008 verschillende doden en gewonden vielen en uw broers en vader geregeld werden opgeroepen en aangehouden volstaat, gelet op voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat u geen persoonlijk risico aannemelijk heeft gemaakt, niet om te besluiten dat u louter door het behoren tot de H.(...)-familie een risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade loopt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u pas geïdendeerd werd vanaf 19 september 2013 – toen uw neef door een J.(...) werd vermoord – (CGVS, p. 17-18), een relaas waar zoals hierboven werd gesteld, geen geloof aan kan gehecht worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Wat betreft het feit dat uw woning in 2014 beschadigd werd door een bombardement waarbij uw buurman geïdendeerd werd (CGVS, p. 4-5) dient aangestipt te worden dat er minstens van u, in het licht van de hieronder geschetste financiële situatie van u en uw familie, kan verwacht worden dat - indien uw woonplaats dermate gevaarlijk is - omwille van activiteiten van Hamas en de vergeldingsbombardementen van Israël, u verhuist naar een veilige plaats binnen Gaza.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënssector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook

erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo heeft u zich in het verleden nooit in een preciaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u in staat bleek om van 2013 tot 2018 te werken in een naaiatelier. Ook drie van uw broers hebben momenteel een job (CGVS, p. 8). Het appartement waar u woonde, was eigendom van de familie (CGVS, p. 4). Toen deze woning beschadigd werd als gevolg van de oorlog in 2014 kreeg uw familie materiële en fysieke hulp van een Qatarese organisatie maar jullie bleken ook in staat om de herstellingskosten van 3.000 dollar zelf te bekostigen (CGVS, p. 4-5). Uw moeder heeft ook nog een andere eigendom waarop ze een nieuwe woning liet bouwen voor een kostprijs van 20.000 dollar (CGVS, p. 5). Jullie konden dit financieren door middel van een vergoeding die uw vader kreeg toen hij op pensioen ging (CGVS, p. 5). Ook al was het water van de kraan niet lekker, toch hadden jullie hierdoor toegang tot drinkbaar water (CGVS, p. 6). Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door te werken met batterijen en ledlampen (CGVS, p. 6).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 23 maart 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210323.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor eenterugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot maart 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in november en december 2020 enkele bombardementen, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, te verduren heeft gehad, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn evenwel niet voorhanden in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort.

Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden

kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken.

Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang

aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst staan niet ter discussie. Wat betreft de oproepingsbrieven die u overhandigt dient aangestipt te worden dat deze geen uitspraak doen over de hoedanigheid waarin u wordt opgeroepen, noch over de aanleiding van de oproeping. Hoe dan ook dienen documenten om bewijskrachtig te zijn ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Dezelfde conclusie geldt voor de verklaring van verschillende Mokhtars en verantwoordelijken van verschillende stammen en grote families in Gaza. Deze slechts gedeeltelijk leesbare verklaring laat bovendien niet toe uitspraken te doen aangaande een in uw hoofde bestaand risico, daar u persoonlijk niet genoemd wordt. De overlijdensakte van uw neef Mohammad Said toont enkel aan dat uw neef overleden is maar laat niet toe om conclusies te trekken over de omstandigheden van zijn overlijden, noch hoe zijn overlijden een invloed heeft op een persoonlijke vrees in uw hoofde. Het krantenartikel over moord op uw neef M.S.(...) betreft vooreerst een kopie wat de bewijswaarde hiervan sterk beknot. Bovendien kan uit dit artikel niet afgeleid worden dat u persoonlijk betrokken werd bij deze moord of u actueel hierdoor een vrees voor vervolging zou hebben. Uit de artikels over het conflict tussen Fatah en Hamas en de foto's van gevangenen personen blijkt niet dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben aangezien hier niet naar voorkomt dat u hierbij persoonlijk getroffen werd. Het beeldmateriaal dat u hebt overhandigd volstaat evenmin om te besluiten dat u het risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dergelijk beeldmateriaal laat immers niet toe om te beoordelen hoe of in welke omstandigheden dit gemaakt werd. U geeft aan dat de beelden gebeurtenissen betreffen van 2008 en 2013 (CGVS, p. 13-14). Zoals hierboven reeds werd aangetoond heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk een risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade naar aanleiding van deze gebeurtenissen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

“4. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt vooreerst gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in verband met

zijn paspoort en identiteitskaart. Hierdoor zou de "algemene geloofwaardigheid" en de geloofwaardigheid van de omstandigheden (en dus ook de aanleiding) van zijn vertrek uit Gaza worden uitgehouden. Daarbij wijst het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op de vermeende verschillen tussen de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen niet blijken te geven van een gebrek aan geloofwaardigheid. Vooreerst staat vast dat verzoeker telkens verklaarde dat hij zijn paspoort en identiteitskaart niet meer bezit (zowel telkens bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Daarnaast gaf verzoeker aan dat hij zijn identiteitskaart verloren is geraakt in Albanië (tijdens zijn trektocht door Europa) en dat zijn paspoort werd afgenomen in Griekenland. Nadat zijn paspoort werd afgenomen, vermoedde verzoeker dat zijn paspoort werd weggegooid (zonder dat hij het zag). Vandaar dat hij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vermoedde dat zijn paspoort was weggegooid in Griekenland.

Dit onderscheid - tussen zijn identiteitskaart en paspoort - werd echter onvoldoende gemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken. Beide werden telkens gezamenlijk genoteerd in de verslagen, zonder een onderscheid te maken.

Verzoeker benadrukt dat dit buiten zijn verantwoordelijkheid ligt, terwijl hij hierover eensluidende verklaringen heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Bovendien kan er geen abstractie worden gemaakt van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker genoot slechts een beperkte scholing. Hij studeerde tot het tweede middelbaar en werkte nadien, van 2013 tot 2018, in een naaiatelier. Hierdoor kunnen er ook problemen ontstaan in de manier waarop verzoeker zich uitdrukt tijdens het beantwoorden van vragen over zijn persoonlijke situatie. Mogelijks kan hierdoor verwarring zijn ontstaan indien werd gepeild naar zijn identiteitskaart en paspoort (en werden beide door elkaar gehaald).

Bovendien dient rekening te worden gehouden met de specifieke situatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij er door verzoeker geen controle is op de wijze waarom zijn verklaringen worden genoteerd. Dat dit eigen is aan de procedure, betekent bovendien niet dat met deze omstandigheden geen rekening moet worden gehouden.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle.

Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan verzoeker vragen gesteld. Hij gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld. Op alle vragen moest verzoeker kort antwoorden. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van verzoeker met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien verzoeker geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoeker om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Het blijkt dat bovenvermelde stelling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gebaseerd is op het "verschil" tussen de bewoordingen die werden genoteerd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is echter niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien - ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen, terwijl dit een kernelement vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien kan er geen abstractie worden gemaakt van de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoeker genoot slechts een beperkte scholing. Hij studeerde tot het tweede middelbaar en werkte nadien, van 2013 tot 2018, in een naaiatelier. Hierdoor kunnen er ook problemen ontstaan in de manier waarop verzoeker zich uitdrukt tijdens het beantwoorden van vragen over zijn persoonlijke situatie. Mogelijks kan hierdoor verwarring zijn ontstaan indien werd gepeild naar zijn identiteitskaart en paspoort (en werden beide door elkaar gehaald).

Hieruit kan derhalve niet worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vrees van verzoeker. Minstens dient verzoeker het voordeel van de twijfel te worden toegekend.

5. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt vervolgens gesteld de verklaringen die werden genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen "een volledig tegengestelde beeld" zou weergeven in verband met zijn arrestaties. Zo zou verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebben gesteld dat zij slechts éénmaal werd gearresteerd (9 augustus 2018), terwijl verzoeker aangaf op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij 17 keer werd gearresteerd.

De verzoekende partij merkt op dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud dit verschil verklaarde, door erop te wijzen dat in het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de laatste arrestatie werd genoteerd, met name op 9 augustus 2018.

De vermelding in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken "één keer op 09/08/2018", duidt niet op het feit dat verzoeker slechts éénmaal werd gearresteerd, maar dat hij op deze datum werd gearresteerd (één keer op). Dit sluit dus niet uit dat hij ook op andere data werd gearresteerd, zoals hij aangaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

De uitleg van verzoeker, die hij gaf tijdens het persoonlijk onderhoud, wordt ondersteund door de bewoordingen in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en is aannemelijk.

Bovendien, indien verzoeker niet de waarheid zou spreken, is het zeer bevreemdend dat verzoeker plotsklaps zou spreken over 17 arrestaties maar dit niet zou hebben verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker werd echter zeer vaak gearresteerd, hetgeen hij ook kort vertelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens werd echter enkel doorgevraagd naar de laatste arrestatie van verzoeker toen hij in Gaza verbleef. Dit werd genoteerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. De datum die verzoeker gaf stemt bovendien overeen met de verklaringen die hij aflegde bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals werd erkend in de bestreden beslissing ("Gepeild naar de laatste oproeping die u ontving, geeft u initieel op het CGVS aan dat u op 9 augustus 2018 ontvoerd werd").

Verzoeker werd vervolgens voor tien dagen van zijn vrijheid beroofd. Dit verklaarde hij ook telkens, zowel bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker ontving in maart 2019 nog drie oproepingsbrieven, nadat op 8 maart 2019 zijn neef A.M.(...) werd neergeschoten door een lid van de familie J.(...) en verzoeker en zijn neven ervan verdacht werden mogelijks wraak te willen nemen, waarop hij niet is ingegaan.

Verzoeker is ondergedoken en heeft kort nadien Gaza weten te verlaten op 20 maart 2019. Verzoeker overhandigde de oproepingsbrieven van 11 maart 2019 en van 19 maart 2019 (beide originelen) en een kopie van de oproepingsbrief van 26 maart 2019. Verzoeker kan dit gegeven dus staven. De vergissing van datum (waarbij hij 21 maart aangaf, in plaats van 26 maart) werd door verzoeker rechtgezet en is verder niet doorslaggevend.

6. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt vervolgens aangegeven dat het opmerkelijk zou zijn dat verzoeker contact bleef behouden met zijn neven en zich telkens is gaan aanmelden nadat hij een oproeping had verkregen (ondanks dat hij wist dat hij zou worden mishandeld en gefolterd).

Hiermee miskent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen echter de realiteit waarbinnen verzoeker diende te leven in Gaza. Hij kon hieraan niet ontkomen.

Indien hij geen gevolg zou geven aan de oproepingen, zou hij worden gezocht. De vergelding zou nog veel harder zijn.

Verzoeker ontving bovendien in maart 2019 nog drie oproepingsbrieven, nadat op 8 maart 2019 zijn neef A.M.(...) werd neergeschoten door een lid van de familie J.(...) en verzoeker en zijn neven ervan

verdacht werden mogelijks wraak te willen nemen, waarop hij niet is ingegaan. Verzoeker is ondergedoken en heeft kort nadien Gaza weten te verlaten op 20 maart 2019.

7. Verzoeker benadrukt dat hij behoort tot de H.(...)-familie in Gaza. Dit wordt ook niet betwist door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zoals verzoeker aangaf, is zijn familie pro-Fatah en anti-Hamas, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer worden van vergeldingen. Dit benadrukt de kwetsbare positie van verzoeker.”

In ondergeschikte orde wijst verzoeker erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus hem ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Hij licht toe: *“Volgens verzoeker zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gaza louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Gaza in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker. De individuele situatie van verzoeker maakt hem bijzonder kwetsbaar. Verzoeker brengt hiertoe bovenvermelde elementen in herinnering, in het bijzonder dat hij behoort tot de H.(...)-familie (die gekend staat als pro-Fatah en anti-Hamas).”*

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en dat hij nooit een beroep heeft gedaan op de bijstand van dit agentschap.

Uit de gegevens van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker geen Palestijnse vluchteling is die valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, zoals omschreven in de UNHCR *“Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aan waaruit blijkt dat deze pertinente vaststellingen niet correct zouden zijn.

Bijgevolg moet het onderhavig verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij de Gazastrook heeft verlaten omdat hij wordt geïsoleerd door zowel Hamas als de familie J. Hij stelt dat zijn familie gekend staat als pro-Fatah en anti-Hamas en dat zij bij de staatsgreep van Hamas in 2007 werden geïsoleerd. Sinds 19 september 2013, na de moord op zijn neef M.S. door een lid van de familie J., zouden verzoeker en zijn neven door de familie J. worden geïsoleerd uit schrik voor wraak omdat de daders van de moord niet werden gestraft door de autoriteiten. Verzoeker verklaart dat de familie J. hierbij haar invloed binnen Hamas gebruikt om hem het leven zuur te maken en hem te arresteren.

4.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS).

Wat betreft de kopieën van de eerste pagina van zijn paspoort, de kopie van zijn Turks visum, de kopie van zijn identiteitskaart, en de kopie van zijn geboorteakte, stelt de Raad vast dat deze louter betrekking hebben op verzoekers identiteit en herkomst. Deze elementen worden hier op zich niet betwist.

De commissaris-generaal stelt echter wel vast dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over zijn paspoort en identiteitskaart, waardoor terecht het vermoeden ontstaat dat hij zijn reisdocument(en) wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij heeft gereisd, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. De commissaris-generaal motiveert terdege als volgt: *“Zo gaf u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 25 mei 2020 aan dat u uw paspoort en uw identiteitskaart was verloren in Albanië (Registratie verzoek om internationale bescherming, vraag III). Op 9 september 2020 geeft u daarentegen voor de DVZ aan dat u denkt dat Griekse autoriteiten uw paspoort en uw identiteitskaart hebben weggegooid (Verklaring DVZ, vraag 24 en 25). Voor het CGVS geeft u dan weer aan dat uw paspoort in beslag is genomen in Griekenland en dat u uw identiteitskaart bent verloren in Albanië (CGVS, p. 9 en 10). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen over uw identiteitsdocumenten blijft u er bij dat u uw identiteitskaart bent verloren in Albanië en dat uw paspoort werd vernietigd in Griekenland. U voegt er aan toe dat u niet meer weet wat er is gebeurd bij de DVZ (CGVS, p. 10). Het louter wijzigen van uw verklaringen volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren. Dezelfde conclusie geldt voor het feit dat u niet meer zou weten wat er bij de DVZ is gebeurd. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat hij coherente verklaringen aflegt over het verlies van zijn identiteitsdocumenten.”*

Met zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om hier anders over te doen denken. Het zich louter scharen achter één van de drie tegenstrijdige verklaringen, met name dat hij zijn identiteitskaart verloren is geraakt in Albanië en dat zijn paspoort werd afgenomen in Griekenland, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat niet om de vastge-

stelde tegenstrijdigheid op te heffen. De uitleg dat hij vermoedde dat zijn paspoort werd weggegooid nadat het werd afgenomen en dat hij daarom bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde te denken dat zijn paspoort werd weggegooid in Griekenland, is niet ernstig en overtuigt dan ook allerminst. Verzoeker geeft een eigen interpretatie van de feiten om zijn verklaringen hierover alsnog geloofwaardig te laten overkomen, maar brengt geen concrete feiten of elementen aan die toelaten zijn beweringen te staven of de vastgestelde inconsistenties tussen zijn drie verschillende verklaringen op te heffen. Verzoekers verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het betoog dat er onvoldoende onderscheid werd gemaakt tussen zijn identiteitskaart en paspoort bij de DVZ en dat beiden telkens gezamenlijk werden genoteerd in de verslagen, kan niet worden gevolgd.

Op 25 mei 2020, bij de registratie van zijn beschermingsverzoek, werd verzoeker gevraagd "*Welke documenten heeft u gehad?*", waarop hij uitdrukkelijk antwoordde "*PP en IK verloren in Albanië*".

Op 9 september 2020 werden de kopieën van de betrokken documenten, dit de kopie van zijn paspoort en de kopie van zijn identiteitskaart, apart geregistreerd (Verklaring DVZ, punt 23). Gevraagd naar de reden voor het ontbreken van het originele paspoort, wordt "*in beslag genomen*" aangeduid (Verklaring DVZ, punt 24). Gevraagd naar de reden voor het ontbreken van de identiteitskaart, antwoordde verzoeker: "*De GR autoriteiten hebben mij PP en IK denk ik weggegooid.*" (Verklaring DVZ, punt 25).

Hieruit blijkt dat op de DVZ apart werd gevraagd naar betrokken documenten en dat verzoeker elk document apart heeft benoemd en daarover een antwoord heeft gegeven. Bijgevolg blijkt niet dat er geen onderscheid zou zijn gemaakt tussen deze documenten in de DVZ verslagen en kan verzoekers betoog aldus zijn inconsistente verklaringen niet vergoelijken.

Verzoeker verwijst verder naar zijn beperkte scholing en stelt dat hierdoor mogelijk verwarring kan zijn ontstaan wanneer werd gepeild naar de identiteitskaart en paspoort en dat hij deze door elkaar heeft gehaald. Evenwel, echter ook van een persoon met "*beperkte scholing*" kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige en elementaire zaken in verband met zijn persoonlijke situatie en identiteitsdocumenten en het verschil kent tussen een identiteitskaart en een paspoort. Verzoeker toont niet aan dat zijn beperkte scholing zijn verstandelijke vermogens aantast of hem zou verhinderen consistente verklaringen af te leggen omtrent zijn paspoort en identiteitskaart. Ter terechtzitting legt verzoeker uit dat hij foto's had genomen van zijn identiteitskaart en zijn paspoort, dat deze foto's op zijn computer stonden, dat zijn ouders die foto's naar zijn gsm hebben doorgestuurd en dat hij die vervolgens heeft uitgeprint. Gelet op de complexiteit van deze handelingen kan niet blijken dat verzoeker verstandelijk niet in staat zou zijn om het onderscheid te maken tussen een identiteitskaart en een paspoort.

Bijgevolg zijn er geen elementen die verzoekers inconsistente verklaringen over zoiets elementairs kunnen verschonen. Deze vaststelling ondermijnt reeds zijn algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de omstandigheden, en dus ook de aanleiding, van zijn vertrek uit Gaza.

Waar verzoeker benadrukt dat hij originele oproepingsbrieven heeft voorgelegd, benadrukt de Raad dat deze oproepingsbrieven geen uitspraak doen over de hoedanigheid waarin verzoeker wordt opgeroepen, noch om welke reden. Er kan dan ook geen verband met verzoekers vluchtrelaas worden vastgesteld zodat deze oproepingsbrieven op zich geen bewijskrachtig element vormen dat aannemelijk maakt dat hij in Gaza wordt vervolgd door de familie J. die banden heeft met Hamas.

De verklaringen van verschillende Mokhtars en verantwoordelijken van verschillende stammen en grote families in Gaza, zijn slechts gedeeltelijk leesbaar en laten bovendien niet toe uitspraken te doen aangaande een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker, gezien hij niet persoonlijk wordt genoemd.

De overlijdensakte van verzoekers neef M.S. bevestigt dat deze neef is overleden, maar laat niet toe om conclusies te trekken over de omstandigheden van zijn overlijden, noch hoe zijn overlijden verband houdt met verzoekers vrees. In dezelfde zin wijst de Raad erop dat het krantenartikel over de moord op zijn neef M.S. in september 2013 een kopie betreft, waarbij moet worden aangestipt dat kopieën slechts relatieve bewijswaarde genieten vermits deze met knip- en plakwerk eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd. Daarenboven kan uit dit artikel niet worden afgeleid dat verzoeker persoonlijk betrokken werd bij deze moord of dat hij actueel hierdoor een vrees voor vervolging zou hebben.

Wat betreft de nieuwsartikels, video's en nieuwsreportages over het conflict tussen Fatah en Hamas en de foto's van gevangenen, komt niet naar voor dat verzoeker hierbij persoonlijk werd getroffen. Hetzelfde geldt voor het beeldmateriaal over de behandeling van de familie H. door Hamas, dat betrekking heeft op gebeurtenissen tussen 2008 en 2013 (NPO, p. 13-14) en de rechtszaak naar aanleiding

van de feiten van 19 september 2013. Deze volstaan dan ook niet om in hoofde van verzoeker een vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om verzoekers vluchtmotieven en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg zal de Raad verder nagaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om Gaza te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS betreffende zijn arrestaties niet consistent zijn, (ii) verzoeker geen coherente verklaringen aflegt over de oproepingsbrieven die hij kreeg, (iii) hij geen eensluidende verklaringen aflegt omtrent het contact dat hij onderhield met zijn neven, en (iv) het verbaast dat verzoeker, met uitzondering van de laatste drie oproepen van maart 2019, zich steeds ging aanmelden nadat hij een oproep had ontvangen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4. Waar hij opwerpt dat de verwerende partij verklaringen gebruikt die worden genoteerd zonder de aanwezigheid van een vertrouwenspersoon of raadsman, dat hij de taal niet spreekt en een controle op de manier waarop het gesprek is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad op wat volgt.

De door verzoeker afgelegde verklaringen bij de DVZ worden opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit.

Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze opgetekende verklaringen wel een getrouwe weergave zijn van wat hij heeft gezegd, nu er geen advocaat bij aanwezig was en hij de taal niet spreekt, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Evenmin toont verzoeker in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ.

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Hij werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en maakte geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Arabisch aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2).

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen dan ook geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

Tevens antwoordde verzoeker ten overstaan van het CGVS bevestigend dat het interview op de DVZ goed was verlopen, hij de tolk goed verstond en hij er alle essentiële elementen heeft kunnen vertellen (NPO, p. 3).

De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ fouten zou bevatten,

kan dan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor verzoekers tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen. Verzoeker werd er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft.

Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt over het aantal keren dat hij werd gearresteerd.

De repliek in het verzoekschrift dat bij de DVZ enkel de laatste arrestatie werd genoteerd, wat echter niet uitsluit dat hij ook op andere data werd gearresteerd, kan niet worden aangenomen. Verzoeker werd gevraagd of hij werd gearresteerd, of hij in de gevangenis heeft gezeten – waarbij werd verduidelijkt dat zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in bijvoorbeeld een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp wordt bedoeld – en in welke periode. Verzoeker antwoordde ondubbelzinnig: *“Ja, één keer op 09/08/2018.”* (CGVS vragenlijst, vraag 3.1). Dat deze verklaring niet overeenkomt waar hij voor het CGVS aangaf dat hij 17 keren werd gearresteerd (NPO, p. 11 en 17), hoeft geen betoog. Nergens in de CGVS-vragenlijst kan trouwens worden gelezen dat hij zou hebben verklaard *“zeer vaak gearresteerd”* te zijn zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift. En zelfs al zou worden aangenomen dat verzoeker enkel onvolledig is geweest tijdens zijn interview bij de DVZ, moet worden opgemerkt dat het onvermeld laten van de meerdere arrestaties, de geloofwaardigheid van het relaas evenzeer ondermijnt. Het gaat hier immers niet om details, maar om essentiële elementen die deel uitmaken van de kern van zijn vluchtrelaas en vrees. Bovendien werd hem op het einde van het interview bij de DVZ expliciet gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop hij negatief antwoordde (CGVS-vragenlijst, vraag 3.8). Verzoeker had derhalve wel degelijk de mogelijkheid bijkomende opmerkingen te geven en dergelijke voorname elementen alsnog, zij het kort, te vermelden, wat hij evenwel naliet te doen.

De opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker de datum van deze laatste arrestatie zowel bij de DVZ als op het CGVS op correcte wijze kon weergeven, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

5.5. Verzoeker gaat er met zijn verweer bovendien aan voorbij dat ook zijn opeenvolgende verklaringen tijdens zijn gehoor bij het CGVS over de oproepingsbrieven niet consistent zijn. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“Verder stelt u op het CGVS dat u 17 oproepingsbrieven kreeg van 2013 tot 2018 en dat u zich hierbij steeds ging aanmelden en bijgevolg werd gearresteerd (CGVS, p. 11, 16 en 17). Gepeild naar de laatste oproeping die u ontving, geeft u initieel op het CGVS aan dat u op 9 augustus 2018 ontvoerd werd en tien dagen nadien de laatste oproepingsbrief kreeg waarbij u zich ging aanmelden (CGVS, p. 11). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u daarentegen de tegenstrijdige versie weer dat u in 2018 maar één keer werd gearresteerd (CGVS, p. 19). Daarnaast stelt u initieel tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u drie oproepingsbrieven in maart 2019 ontving, namelijk op 11 maart, 19 maart en 21 maart (CGVS, p. 11). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dat derde oproep niet op 21 maart maar op 26 maart was (CGVS, p. 21). Hiermee geconfronteerd stelt u dat niet 21 maart had gezegd. Het louter wijzigen van uw verklaringen volstaat echter niet om het vastgestelde verschil te verklaren. Verder is het opvallend dat u enerzijds te kennen geeft dat u zich hield aan de voorwaarden die u gesteld werden bij uw verschillende vrijlatingen – met name dat u bepaalde neven niet mocht contacteren – (CGVS, p. 19), en anderzijds uit uw verklaringen blijkt dat u wel het contact met uw neven behield (CGVS, p. 20 en p. 22).”*

Het verweer in het verzoekschrift dat hij de vergissing van datum bij de derde oproep in maart 2019 reeds heeft rechtgezet en deze verder niet doorslaggevend is, vermag niet hier anders over te doen denken. De andere inconsistenties laat verzoeker ongemoeid.

5.6. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat, met uitzondering van de laatste drie oproepen van maart 2019, hij zou worden gezocht en de vergelding nog veel harder zou zijn indien hij geen gevolg zou hebben gegeven aan de oproepingen, overtuigt hij niet. Verzoeker verklaart immers dat hij na iedere aanmelding werd gearresteerd en daarop werd gefolterd en mishandeld (NPO, p. 11, 16-17). Dat hij zich desondanks tot 17 keren toe toch zou hebben aangemeld nadat hij een oproep had ontvangen, is weinig aannemelijk. Dergelijke houding stemt immers niet overeen met de door hem voorgehouden vrees. Indien verzoeker bij iedere aanmelding daadwerkelijk zou zijn gearresteerd, gefolterd en mishandeld, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds eerder het initiatief zou hebben genomen om het land te verlaten, of minstens iets zou hebben ondernomen om zich veilig te stellen. Dat hij zich daarentegen telkens zou blijven aanmelden, valt hiermee moeilijk te rijmen. Gezien de ernst van de door verzoeker

beweerde bedreigingen mag immers worden verwacht dat hij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen. Deze houding relativeert verzoekers nood aan internationale bescherming.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, niet worden aangevuld met voldoende samenhangende en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met Hamas en de familie J.

Waar verzoeker benadrukt dat hij behoort tot de familie H. in Gaza, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij terdege stelt: *“Het loutere feit dat de H.(...)-familie gekend staat als pro-Fatah en anti-Hamas waardoor in augustus 2008 verschillende doden en gewonden vielen en uw broers en vader geregeld werden opgeroepen en aangehouden volstaat, gelet op voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat u geen persoonlijk risico aannemelijk heeft gemaakt, niet om te besluiten dat u louter door het behoren tot de H.(...)-familie een risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade loopt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u pas geïnterviewd werd vanaf 19 september 2013 – toen uw neef door een J.(...) werd vermoord – (CGVS, p. 17-18) , een relaas waar zoals hierboven werd gesteld, geen geloof aan kan gehecht worden.”*

Door louter te volharden in zijn verklaringen hierover, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerlegging hiervan.

5.8. Gelet op het geheel aan voorgaande bevindingen, blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Bij gebrek aan samenhangende en aannemelijke verklaringen en nu verzoekers algemene geloofwaardigheid niet vaststaat, is er niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan hem het voordeel van de twijfel niet worden verleend. Er is geen reden om het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Gaza.

6.2. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De

beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij werd geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met Hamas en de familie J. niet aannemelijk maakt, dan wel nalaat aan te tonen dat hij actueel door hen zou worden gezocht.

6.4. Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliësch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliësch en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.5. Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëliësch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliësch autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt immers dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben beschikken over een generator of zonnepanelen waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de

talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden.

Bijgevolg moet verzoeker aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u in staat bleek om van 2013 tot 2018 te werken in een naaiatelier. Ook drie van uw broers hebben momenteel een job (CGVS, p. 8). Het appartement waar u woonde, was eigendom van de familie (CGVS, p. 4). Toen deze woning beschadigd werd als gevolg van de oorlog in 2014 kreeg uw familie materiële en fysieke hulp van een Qatarese organisatie maar jullie bleken ook in staat om de herstellingskosten van 3.000 dollar zelf te bekostigen (CGVS, p. 4-5). Uw moeder heeft ook nog een andere eigendom waarop ze een nieuwe woning liet bouwen voor een kostprijs van 20.000 dollar (CGVS, p. 5). Jullie konden dit financieren door middel van een vergoeding die uw vader kreeg toen hij op pensioen ging (CGVS, p. 5). Ook al was het water van de kraan niet lekker, toch hadden jullie hierdoor toegang tot drinkbaar water (CGVS, p. 6). Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door te werken met batterijen en ledlampen (CGVS, p. 6).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten.”

Verzoeker laat bovenstaande pertinente motieven in zijn verzoekschrift geheel onverlet.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die ertoe leiden dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar daar een reëel risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.6. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

6.7. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad verwijst in deze naar de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza zoals beschreven in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020 en de uitgebreide analyse van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden, zodat deze analyse in zijn geheel blijft gehandhaafd.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker een kopie van een Palestijns paspoort en identiteitskaart voorlegde (AD CGVS, map met documenten). Zoals reeds gesteld sub 5.2., kan de bewering dat zijn identiteitskaart verloren is geraakt in Albanië en zijn paspoort hem werd afgenomen in Griekenland niet overtuigen. Wat er ook van zij, dit neemt niet weg dat verzoeker beschikt over een identiteitskaartnummer, hetgeen voldoende is om een Palestijns paspoort te verkrijgen. Aldus zijn er, rekening houdend met voormelde informatie, geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Verder stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

6.8. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De commissaris-generaal baseert zich voor de beoordeling van de veiligheidssituatie op de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 23 maart 2021.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden, zodat deze analyse in zijn geheel blijft gehandhaafd.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie. Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat, hoewel er sprake is van een gewapend conflict en aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade en de Raad niet betwist dat in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De veiligheidssituatie in Gaza is weliswaar zeer precair en volatiel maar er is actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Verzoeker brengt geen elementen bij die aantonen dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet accuraat is.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof

van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofdteermate verhoogt dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker brengt echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer verwijzen naar de gekende veiligheidssituatie in Gaza, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet. Het loutere feit dat hij behoort tot de familie H., kan evenmin leiden tot de conclusie dat hij persoonlijk een hoger risico loopt om te worden getroffen door het willekeurig geweld in Gaza.

6.9. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en had hij de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES